

200703744/1.

Datum uitspraak: 2 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/51193 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 1 mei 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 mei 2007, verzonden op 4 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

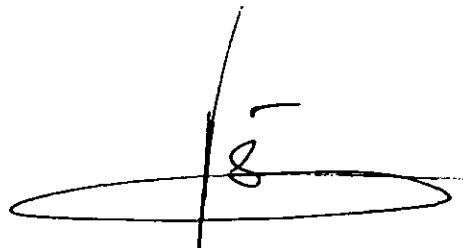
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 augustus 2007

418

Verzonden: 2 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

H

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05/51193 (beroep)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 1 mei 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. R.J. Hamerslag, advocaat te Amsterdam,

tegen:

De minister van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.R. Verdoner, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 23 juni 2003 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 10 november 2005 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 14 november 2005 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 29 januari 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 De verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) genoemde gronden.
- 2.3 Ingevolge artikel 31 Vreemdelingenwet (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij

zaaknummer: AWB 05/51193

2

op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

- 2.4 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a en b, Vw is onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
- 2.5 Ingevolge artikel 34 Vw kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren, rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.
- 2.6 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.
- 2.7 Bij besluit tot intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw wordt voorts beoordeeld of een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend op een van de overige gronden van artikel 29 Vw.
- 2.8 De rechtbank gaat uit van de volgende feiten. Bij besluit van 25 juni 2001, is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend zoals bedoeld in artikel 28 Vw. Deze verblijfsvergunning was geldig van 8 augustus 2000 tot 8 augustus 2003.
- 2.9 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser behoort tot de Tadzjiek bevolkingsgroep en hangt het Shiet'isch Moslimgeloof aan. Hij werd begin 1997 in zijn ouderlijk huis te [] door de Taliban gearresteerd. Ook zijn broer [] werd gezocht maar hij was niet thuis. Eiser werd een aantal dagen vastgehouden, ondervraagd en gemarteld. Hij werd verdacht van hulp aan de []. Na zijn vrijlating verbleef eiser gedurende drie maanden bij zijn ouders om te herstellen van zijn verwondingen die hij in detentie had opgelopen. Vervolgens is hij in verband met een rouwperiode naar een tante gegaan. In die periode is na familieeraad besloten dat de broer van eiser zou vluchten. Omdat de familie steeds door de Taliban werd lastiggevallen en de Taliban op zoek waren naar eiser en zijn broer, is eiser medio november 1997 naar [] gegaan waar hij bij een neef verbleef tot een aantal dagen voor de val van []. Samen met zijn neef is hij vertrokken naar [], een vrij verlaten streek ten noorden van [] waar zijn neef landbouwgrond bezat. Hij verbleef daar tot zijn vertrek naar Nederland in februari/maart 2000.
- 2.10 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening - artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw - is komen te vervallen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij te vrezen heeft voor de Taliban en heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ten tijde van de verleende vergunning op één van de overige gronden van artikel 29 Vw voor verblijf in aanmerking kwam. Ook thans is dit niet aannemelijk gemaakt, aldus verweerder in het bestreden besluit.

zaaknummer: AWB 05/51193

3

- 2.11 Eiser is van mening dat voor de beoordeling van de gevraagde verlenging de situatie zoals die gold op 8 augustus 2003 doorslaggevend zal moeten zijn, op welk moment Afghaanse asielzoekers niet uit Nederland verwijderd werden. Nog afgezien daarvan hebben eiser en zijn familie veel te lijden gehad onder de overheersing van de Taliban. Verweerder miskent zowel de toenmalige situatie als de huidige situatie. Het is duidelijk dat de Taliban het niet alleen op zijn broers maar op zijn hele familie had gemunt en dat hij daarvan het slachtoffer was. Het feit dat eiser Tadzjiek en Shiet'isch is, zijn bijkomstige omstandigheden die bij de integrale beoordeling van het vluchtelingenschap een rol moeten spelen. De gevolgen van de mishandeling zijn zeer ernstig geweest voor eiser. Zijn gebeugen is ernstig verstoord. Deze psychische factoren hadden derhalve betrokken moeten worden bij de beoordeling van het duidelijk beroep op artikel 3 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ten aanzien van de toetsing van artikel 29, onder c, Vw merkt zijn gemachtigde op dat eiser ernstige lichamelijke traumata heeft overgehouden aan de behandeling die hem ten doel is gevallen, dit is ook de reden dat hij voordurende op de vlucht was in Afghanistan om uiteindelijk het land te verlaten. In het kader van zijn beroep op de slechte algemene situatie in Afghanistan doet eiser een beroep op een brief van het Landelijk Bureau Vluchtelingenwerk Nederland van 6 oktober 2004 en verwijst naar een notitie over het introductie asielseid Afghanistan van Vluchtelingenwerk Nederland van november 2004. Het feit dat vooralsnog geen Afghanen worden uitgezet suggereert dat er sprake is van een onzekere situatie. Uit het laatste ambtsbericht zou zelfs de indruk gewekt kunnen worden dat er sprake is van een steeds gevaarlijker wordende situatie. Ter onderbouwing van zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel legt eiser het advies van de adviescommissie over waaruit blijkt dat eisers broer een verblijfsvergunning is verstrekt op grond van klemmende redenen van humanitaire aard. Een dergelijke status is te vergelijken met de b en c-grond van de huidige Vreemdelingenwet. Eiser beroept zich voorts op de zaak van het Europese Hof van 7 juli 2005. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser een beroep gedaan op artikel 4, 11, 2 en 15 van de Definitieverordening.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.12 Allereerst staat ter beoordeling of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de grond waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend - artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw - is komen te vervallen. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend. Verweerder heeft zijn standpunt, dat de rechtsgrond voor verlening is komen te vervallen, gebaseerd op zijn besluit van 9 september 2002 tot beëindiging van het tot dan toe gevoerde categoriale beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers, welk besluit is gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van 19 augustus 2002. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraken van 4 februari 2003 (200206105/1), 9 november 2004 (200405058/1) en 4 juli 2005 (200504569/1) de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid gesanctioneerd. Nu door eiser geen feiten of omstandigheden zijn aangedragen, op grond waarvan er niet langer van kan worden uitgegaan dat voornoemd ambtsbericht op de datum hier in geding nog juist was, heeft verweerder terecht geconcludeerd dat de grond waarop aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend is komen te vervallen.
- 2.13 Voor zover eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen afzien van het opnieuw invoeren van een categoriaal beschermingsbeleid

zaaknummer: AWB 05/51193

4

met betrekking tot Afghaanse asielzoekers in verband met de inmiddels verslechterde situatie in Afghanistan overweegt de rechtbank dat aan de beoordeling hiervan eerst kan worden toegekomen nadat beoordeeld is of verweerder terecht tot de conclusie is gekomen dat er geen grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid aanhef onder a, b of c, Vw bestaat.

- 2.14 Vervolgens dient te worden beoordeeld of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw. Daartoe komt eerst de vraag aan de orde of hij ten tijde van de verleende vergunning op één van die gronden voor toelating in aanmerking kwam.
- 2.15 De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid en onder a, Vw. Eiser is enkele dagen na zijn arrestatie in 1997 door de Taliban vrijgelaten. Gezien voorts de marginale, ondersteunende activiteiten die eiser voor de Hezb-e-Wahdat heeft verricht is niet aannemelijk geworden dat hij destijds in een dusdanige bijzondere negatieve aandacht van de Taliban stond, dat gesproken kan worden over vervolging in de zin van het Verdrag. De omstandigheid dat eiser na zijn arrestatie in 1997 nog drie jaar in Afghanistan heeft verbleven zonder problemen van de zijde van de Taliban te hebben ondervonden, duidt ook niet op een dergelijk negatieve aandacht.
- 2.16 De rechtbank is voorts van oordeel dat eiser evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico liep te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Eiser heeft in dit verband medische psychische problemen aangevoerd, maar heeft deze niet anders onderbouwd dan met medische verslagen betreffende een ingreep aan zijn neus. Dit is onvoldoende voor het aannemen van een reëel risico als hiervoor bedoeld. Verweerder heeft dan ook op goede gronden overwogen dat eiser ten tijde van de verleende vergunning niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw.
- 2.17 Verweerder heeft als vaststaand aangenomen dat eiser in augustus 1997 in detentie is mishandeld, maar acht dat onvoldoende om eiser in aanmerking te brengen voor verblijf op grond van het zogenaamde traumabeleid. De rechtbank kan verweerder hierin volgen. Daartoe is het volgende redengevend.
- 2.18 In C1/4.4.2.1. van de Vreemdelingencirculaire (Vc) is neergelegd dat het traumabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest, dat van hem of haar niet verlangd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat hij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en derhalve van hem gevergd kan worden dat hij naar dat land terugkeert. De termijn van zes maanden is hiermee een omslagpunt in de

zaaknummer: AWB 05/51193

5

bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal de verblijfsvergunning in beginsel worden geweigerd, tenzij de asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. In C1/4.4.2.2 Vc is een limitatieve opsomming van gebeurtenissen opgenomen welke aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding opgenomen.

- 2.19 Niet in geschil is dat hetgeen eiser tijdens zijn detentie in 1997 is overkomen, valt onder de limitatieve opsomming van gebeurtenissen in het traumatabeleid. Eiser heeft Afghanistan echter niet binnen zes maanden na die gebeurtenis verlaten, maar pas in juni 2000. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een verband is tussen hetgeen hem in 1997 is overkomen en zijn vertrek uit Afghanistan in 2000. Dat eiser in Afghanistan een aantal keren is verhuisd uit angst voor de Taliban kan niet tot een andersluidende conclusie leiden. Eiser had immers de mogelijkheid zijn land te verlaten, maar heeft er voor gekozen een veilig beekomen in Afghanistan te zoeken. Voorts is niet gebleken dat eiser zich in die periode niet staande heeft kunnen houden. Verweerder heeft dan ook op goede gronden geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw, te verlenen.
- 2.20 Vervolgens is de vraag aan de orde of eiser op grond van de huidige omstandigheden in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel ex artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b of c, Vw. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. Daartoe is het volgende redengevend.
- 2.21 Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer gegronde reden heeft te vrezen voor de vervolging door voormalige Talibanleden en er geen enkele aanwijzing is dat eiser bij terugkeer in de negatieve belangstelling van de huidige machthebbers staat, heeft verweerder op juiste gronden geconcludeerd dat eiser geen vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin is aannemelijk dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst onderworpen zal worden aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Verweerder heeft voorts kunnen oordelen dat geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan van eiser niet gevergd kan worden dat hij naar zijn land van herkomst terugkeert. Weliswaar heeft eiser geen familie meer in Afghanistan, maar gelet op zijn leeftijd kan van eiser verwacht worden dat hij zich aldaar staande houdt.
- 2.22 Eiser heeft ter onderbouwing van het beroep op het gelijkheidsbeginsel verwezen naar het feit dat zijn broer wel in het bezit is gesteld van een vergunning. Verweerder heeft kunnen concluderen dat dit beroep faalt. Uit de door eiser overgelegde stukken blijkt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag van zijn broer ook de problemen van diens echtgenote heeft betrokken, zodat er om die reden al geen sprake is van een identiek feitencomplex.
- 2.23 Het beroep van eiser op bepalingen van de zogeheten Definitierichtlijn is pas ter zitting gedaan. Nu eiser deze beroepsgrond reeds eerder, namelijk vanaf 10 oktober 2006 naar voren had kunnen brengen, zal de rechtbank zal deze grond als in strijd met de goede procesorde, niet bij de beoordeling betrekken.
- 2.24 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

zaaknummer: AWB 05/51193

6

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.C. Greeuw, rechter, en op 1 mei 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van L.M. Driessen griffier.

afschrift verzonden op: 04 MEI 2007

Coll: 



Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.



Voor de rechtbank te 's-Gravenhage

De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3214	B 30 MEI 2007
ZAAKNR. 200703744/1102	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr H.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt*
 mr A.C.M. Nederveen
 mr L.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Geertsema
 mr N.C. Blomjaus
 mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

uw referentie: nieuwe zaak

onze referentie: 015454 RH/sd

inzake: / Immigratie en Naturalisatiedienst / Minister van Vreemdelingenzaken

* tevens mediator

** in casu overleg met

Amsterdam, 30 mei 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, R.J. Hamerslag, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem van 1 mei 2007 verzonden op 4 mei 2007, AWB 05/51193, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is geboren op , Afghaanse, IND-nummer 0008-08-8028, V-nummer , wonende te

Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van R.J. Hamerslag. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

GRIEVEN:

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij dat doet in R.O. 2.12.

Toelichting:

Deze overweging kan niet worden gedragen door het daaraan ten grondslag liggend onderzoek noch door de daaraan ten grondslag liggende motivering. Appellant heeft heel duidelijk naar voren gebracht dat hij Tadjiek en Sjit is en dat hij mede gezien de hem

Hamerslag van Haren

Advocaten

overkomen mishandeling wel degelijk gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging Afghanistan. Appellant heeft verwezen naar de situatie zoals die gold op 8 augustus 20034 en daarmee heeft verweerder geen rekening gehouden. Dit is door de rechtbank miskend

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij dat doet in R.O. 2.15 , 2.16 en 2.17.

Toelichting:

Deze overwegingen berusten op een onvoldoende draagkrachtige motivering. Het is evident dat de rechtbank - met verweerder - het asielrelaas geloofwaardig acht. De rechtbank neemt hierbij de onzorgvuldige beoordeling van verweerder over. Hier had in principe de toets of hetgeen appellant was overkomen wel voldoende zwaarwegend was om hem in het bezit te stellen van een status op grond van art 29 ,eerste lid onder a of b, moeten zijn gehanteerd..Een dergelijke toets dient te worden verricht aan de hand van de situatie betreffende de bescherming van de mensenrechten in het land van herkomst, zowel uit ambtsberichten als uit berichten uit andere betrouwbare bronnen. In die tijd werd het allengs weer duidelijk dat de situatie voor de categorie waartoe appellant behoort steeds gevaarlijker werd vanwege de nieuwe opkomst van de Taliban. Een dergelijke uitwerking verdraagt zich niet met de beschrijving van de situatie zoals die plaatsvindt in R.O.2.17 alsmede de conclusie die de rechtbank daaraan verbindt.

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij dat doet in R.O.2.19 : "Verweerder heeft dan ook op goede gronden geweigerd een verblijfsvergunning asiel te verlenen op grond van art 29, eerste lid aanhef en onder c VW.

Toelichting:

Het is in confesso tussen partijen, dat datgeen appellant in Afghanistan is overkomen valt onder de limitatieve opsomming van gebeurtenissen in het traumatabeleid.

Wat partijen kennelijk verdeeld houdt is de vraag of appellant voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij Afghanistan zo spoedig mogelijk heeft trachten te verlaten. Het is evident dat hem dat niet is gelukt binnen zes maanden na deze gebeurtenis. Hierdoor lijkt de bewijslast te zijn omgeslagen en wel in die zin, dat de rechtbank er vanuit gaat dat hij zondermeer de mogelijkheid had het land te verlaten, maar er toch voor gekozen heeft

Hamerslag van Haren

Advocaten

een veilig heenkomen in Afghanistan te zoeken. Aan de hand van ambtsberichten en andere betrouwbare bronnen had de conclusie moeten zijn dat appellant steeds verder moest vluchten teneinde aan de bedreiging vanwege het zijn van Sjiit te ontkomen.

De conclusie van de rechtbank is dus onvoldoende draagkrachtig.

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij dat doet in R.O. 2.20, 2.21, en 2.22.

Toelichting±

Deze grieven vragen om een gezamenlijke behandeling

Het is evident dat het in confesso is dat - zoals gesteld bij de toelichting op de vorige grief - dat er sprake is van zeer traumatische ervaringen. Deze zullen toch moeten worden meegewogen bij de beoordeling van de huidige omstandigheden. Tijdens de mondelinge behandeling op 29 januari 2007 is zijdens appellant naar voren gebracht, dat de situatie in Afghanistan steeds slechter werd, hetgeen bleek uit andere betrouwbare bronnen dan de het inmiddels voorlaatste ambtsbericht van Buiza.

Het laatste ambtsbericht van Buiza is vrijgegeven op 4 april 2007, een maand voordat de rechtbank uitspraak heeft gedaan in de onderhavige zaak.

Met een verwijzing naar uw uitspraak van 2 maart 2007 betreffende de situatie in Afghanistan is appellant van mening, zowel dat uw uitspraak als het feit dat er een nieuw ambtsbericht van Buiza het licht heeft gezien aanleiding hadden moeten zijn geweest om de zitting te heropenen en niet op onzorgvuldige wijze zich beroepend op oudere informatie, recht te doen.

Appellant heeft zich niet alleen op beroepen maar ook op de Definitie richtlijn asiel 2004-83 dienaangaande beroepen.

Bij de beoordeling van de vraag of appellant nu wel in aanmerking gekomen zou moeten zijn voor toelating op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef, a, b en c, had de eerder in Afghanistan opgedane negatieve ervaringen moeten zijn betrokken, welke dan beoordeeld hadden moeten worden aan de hand van de nieuwste informatie uit Afghanistan.

Zuiks schrijft art 4 lid 1 van de richtlijn voor. Engelse tekst : it is the governments duty etc Dit is een veel dwingendere opdracht dan het Nederlandse woord taak (duty is obligation).

Hamerslag van Haren

Advocaten

Voorts is het duidelijk zie ook in rechtsoverweging 148 dat van appellant niet nogmaals verwacht hoeft te worden dat hij eerder opgedane traumatische ervaringen weer herhaalt alvorens te kunnen aantonen dat hij wel degelijk een art 3 EVRM risico loopt.

Het is evident dat de rechtbank onvoldoende zorgvuldig heeft onderzocht, of appellant een dergelijk risico loopt. Voorts is het evident dat appellant zich beroepend op het gelijkheidsbeginsel ook heeft beroepen op § 43 van het Handboek "Guilt by association". Ook al zal zijn schoonzuster hebben bijgedragen tot het verlenen van de status aan zijn broer, onvoldoende is onderzocht wat de lotgevallen van deze schoonzuster hebben bijgedragen tot appellant's positie in Afghanistan. Het ging immers om een besmette familie. Op grond van de richtlijn had dit ambtshalve moeten zijn onderzocht door de rechtbank. Ter zitting is gewezen op uw uitspraak van 19 februari 2003 AB 2003 -129 ambtshalve toetsing aan de EG richtlijn. En van de rechtbank kan dan worden verwacht dat zij ambtshalve aan art 4 li 1/m 5 en 15 a,b. en c toetst.

Dit is door de rechtbank in R.O. 2.23 miskend.

Er is derhalve sprake van een overweging die niet kan worden gedragen door het daaraan ten grondslag liggend onderzoek

Nu appellant van mening is dat deze aangevoerde grieven in het belang zijn voor de rechtszekerheid, de rechtsontwikkeling en handhaving van rechtsgelijkheid geeft hij u in overweging een openbare vergadering te appointeren en hem in de gelegenheid te stellen zijn grieven nader toe te lichten.

Verzoekt wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van te vernietigen,

Hamerslag van Haren

Advocaten

- de beslissing van de Minister van te vernietigen.
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde



A handwritten signature in black ink, appearing to read 'R. J. Hamers', is written below a horizontal line.